

כ:

עין משפט
נר מצוה

א וְשׁוֹמֵר יִירָא חַט שֶׁפִּי
 יֵרֵא:
 ב [שֶׁ אֵשׁ עֲרִיב]:
 ג וְיִשְׂרָאֵל מִיֵּה מִחֵל אֶל־
 א תּוֹשֵׁב יִירָא חַט שֶׁפִּי
 שֶׁפִּי א:
 ד מִיֵּה מִיֵּה מִחֵל אֶל־
 הֶלֶלֶה אֶת מִקְדָּשׁ הַיְּהוּדִים
 וְדִבְרָן בִּנְשׁוּמֵי יִירָא שֶׁמֶן
 חֶט שֶׁפִּי א:
 קבֹּה הֵן מִיֵּה שֶׁ הֶלֶלֶה
 א מִקְדָּשׁ שֶׁ שֶׁפִּי
 יִירָא שֶׁ שֶׁפִּי הֵן וְשׁוֹמֵר
 אִיֵּם סִי תִקְחָם שֶׁפִּי יֵרֵא:
 קגֹּו אִיֵּם שֶׁ הֵן אֶל־
 תּוֹשֵׁב יִירָא חַט שֶׁפִּי
 ד וְשִׁינִי שֶׁפִּי יֵרֵא:
 קידֹו הֵן חַט שֶׁפִּי שֶׁ
 הֶלֶלֶה א תּוֹשֵׁב יִירָא
 שֶׁמֶן חַט שֶׁפִּי:
 קלבֹּו מִיֵּה שֶׁ מִיֵּה הֶלֶלֶה
 א מִקְדָּשׁ שֶׁ שֶׁפִּי
 ד יִירָא שֶׁ שֶׁפִּי:
 קלגֹּו כֹּל מִיֵּה שֶׁ הֶלֶלֶה
 ד הֶלֶלֶה שֶׁ שֶׁפִּי:
 י:י

קיד ג מ"י שס הל' ה
עוש"ע שס וסימן
שסא סעיף ו:
קיד ס מ"י שס פ"ח הלכה
א סג שס עוש"ע
י"ד סימן שס סעיף א:

רבינו חננאל

ועוד ר' חייא נהג על אביו
ועל אמו בשמועה רחוקה
יום אחד. ולמדנו ממנו
שלושה דברים, למדנו כי
האכל אסור בנעילת
הסנדל. וכי שמועה רחוקה
אינה נוהגת אלא יום אחד.
וכי מקצת היום ככולו. תני
ר' אדא קמי' דר' יוחנן.
[שמע] שמועה רחוקה
בשבת ולמוצאי שבת

[illegible]

כמה דברים [אמורים] בה
מתי מצוה, פי' חמשה
מכלל השבעה שהוא
מצוה להתאכל עליהם,
אכל על אביו ועל אמו
קרוצ והולך. הנה שאין
שם אכילות (ו)קרוצ.
ופרקין כי תניא היא דרי'
וירא לכבוד אביו ואמו,
גרסין בפרק איי כבוד
לנחלה, מת הבן ביום
שליש כיום שלמינו. פי'
כיום לא, ותיבית לתת ה'
סלעים לכהן. ר' עקיבא

אומר אם נתן לא יטול ואם כשמואל דאמר הלכה כדברי נשואה מאביו, וכשם שמתאן לך כחכמים, ואוקימנא עמי בבית עמה נהוג אבילות, ש' מטתו ונהוג אבילות עמה, ו' מתאכלין עמי. רב מתא' אתא

עוֹלָה זו. פירוש הרגל עולה על למי
קוֹרֵעַ או אינו קוֹרֵעַ. דוקא כענין
חיוב לקרוע בשעת שמועה
נכחול אינו קרוע כלל ואפי' על אצ"ו
כי תניא ה"א כבדו אצ"ו ואמו
והכי משמע לעיל דלא תניא לר' חייא
שקרא ע"א פ' שהיה אצ"ו ואמו
לגירסת ר"ע וא"ת אי מהא משמע
דלאני קרוע ר"ע על אצ"ו ואמו תמי' לא
קקאמר ש"מ דלאני קרוע ע"א לומר
דלאני מביא ש"מ כי אם מהא שראינו
משמע אבל מהא שלא ראינו אינו
מביא ראיה מהא מקום מדלא קנעי
הש"ס כלל אם רבי חייא קרע משמע
א"ל לקרוע ובתשובה רבינו זקני
אפי' דלאני קרוע על שמועה דהוקא
אצ"ו על אצ"ו ואמו והר"ן וגם
תוס' הד"ר מוספין והא דלאמר
בספחור מי שאין לו חלוק וכו' מיירי
בגון שהיה שאל מחזירו או נתמלא
קרעים ונראה לי שיש לטמון יותר
על ה"ג מר' נחמ' גאון דאין קורעים
לאחור"י אי שאל על אצ"ו ואמו כלבד
וברכת אצ"ים נחלקו בזה"א אם שמע
בשעת אם חייב לברך ברכת אצ"ים
ידים מפרשים דקרא דבריהם שבניעמל
וי"א ח"ן ומברכין בנ' או בשעה
לאו דברים שבניעמל הוא:

וְאֶחָדָתָם נִשְׁוָה בֵּין מֵאֲבִיו בֵּין
מֵאִמּוֹ לֹא מִיֵּדֵי
מֵאֲבִיו אֲלֵא אִפִּי' מִמָּוֹ נָמִי:
על שְׁנֵי שִׁלְחִים פִּי הַגּוֹלִדִּים
מִן אֶל מֵאֲמִים וְנִשְׁוָהִים
הִיא מִסּוֹק בְּחֹסֶפֶת הָרֶבֶץ
רָבִי וְלֹא יִשְׁעָה מִמֵּי שֶׁנָּה:
על אֲבִי אֲבִיו וְעַל בֶּן בְּנוֹ
בְּחֹסֶפֶת הָרֶבֶץ בֶּן דְּהֹוֹת
הָרֶבֶץ אֲבִי אֲמִו וְכֵן:

באפה נהוג אביציות. פירוש בתוספות ככל דמי אכלות עיגית הסמלל ורזחיה וסיכה ויכולן כל זמן שהוא צביים ובפ"ק דכדמויות (נדק ד'): קאמר עמו צביים ושמה בשפה דוקא או שמה בכל הכית: **ומרחצת** 15 פניו ידיו ורגליו: בחמין קאקער דלילו בצונן היא נמי מותרת: **אלא** בחמיו וחבורתו. והוא היין היא נהוגה עמו בחמיה וחתומה והא דקמי לעיל כל בחמיה מתאכל עיני מתאכל עמו בכל שאל קרובים קאמר אכל אשמו יא חילוק בין חמיו וחתומה לשאר קרובים: **אתא** בריה קרע באפייה. ליתום טובה עמו אצילות ומינה

ביון דקרב כבר ובי צריך לקרוע כלל
לפני הקרובים ושמה לנשמועין
ובחפיה נוגה אבילות והר"א פירש
ואחא ברביה קרב בחפיה לפי שאמור
קרב מיושב ואחא בנו להזכירו שהוא
טועה לקרוע מיושב והקריעה זה עשה
בנו של אמור ועל ידי כך נזכר
אמור וקרב פעם שניה מעומד:
אלא

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

תפארתו נהג אלל יום אחד:
ה מבעי ליה לפי שהיה
שמע שמועה רחוקה
מו וכן קאמר נמי בסמוך

אמר ליה "אימא קיימת אמר ליה אימא קיימת
א"ל אבא קיים אמר ליה לשמעיה: חלוץ לי
במעלי^א והולך אחרי כלי לבית הכרוחץ שמע
מינה תלת שמע מינה^ב: אבל אסור בנעילה
הסנדל ושמע מינה שמועה רחוקה אינה
נזהגת אלא יום אחד ושמע מינה^ג מקצת
היום ככולו רבי חייא לחוד רבי אחיה לחוד
אמר רבי יוסי בר אבין^ד שמע שמועה קרובה
בכרגל ולמוצאי הרגל נעשית רחוקה עולה
לו ואינו נוהג אלא יום אחד תני רבי אדא
דמזן קסרי קמיה דר' יוחנן שמע שמועה
הקרובה בשבת ולמוצאי שבת נעשית רחוקה
אינו נוהג אלא יום אחד קורע או אינו קורע
רבי מני אמר אינו קורע רבי חנינא אמר
קורע אמר ליה רבי מני לר' חנינא בשלמא
לדידי דאמינא אינו קורע היינו דלא איכא
אבילות שבעה אלא לדידך דאמרת קורע
קריעיה בלא שבעה מי איכא ולא והתניא
איסי אבוה דרבי יורא ואמרי לה אחוה דרבי
יורא קמיה דר' יורא^ה מי שאין לו חלוק
לקרוע ונזדמן לו בתוך שבעה קורע לאחר
שבעה אינו קורע עני ר' יורא בתריה כמה
דברים אמורים בחמשה מתי מצוה^ו אבל
על אביו ועל אמו קורע והולך כי תניא ההיא
לכבוד אביו ואמו ת"ר כל האמור בפרשת
עבלהנים שכהן מיטמא להן אבל מתאביל
עליהן ואלו הן אשוחו אביו ואמו אחיו
ואחותו בנו ובתו^ז הוסיפו עליהן אחיו ואחותו
הבתולה מאמו ואחותו נשואה בין מאביו
בין מאמו^ח וכשם שמתאביל עליהם כך
מתאביל על שניים שלהם דברי ר"ע רבי
אליעזר אומר אינו מתאביל אלא
על בן בנו ועל אבי אביו ותנאי^ט כל
ששמתאביל עליו מתאביל עמו חכמים היינו
תנא קמא איכא בנייהו עמו לבית יכי הא
דאמר ליה רב לחייא בריה וכן א"ל רב
הונא לרבה בריה כאפה נהוג אבילות
ככל אפה לא תינהוג אבילותא מר עוקבא
שכיב ליה בר חמוה סבר למיתב עליה

שבעה ושלשים על רב הונא לגביה אשכח למיכל לא אמרו לכבוד אשתו אלא חמיו ואז תמותו אינו רשאי לכופ את אשתו להיות כיופה ממתו ונודע עמה אבילות וכן היא רשאה להיות כוחלת ולהיות פוסקת את כל חותניה אידך "אף על פי שאמר אינו רשאי כוחלת ולהיות פוסקת באמת אמרו מונות וממרחצת לו פניו ידיו ורגליו קשיין אהרדי אמר וחמותו כאן בשאר קרובים שמע מינה תנא אשתו אלא חמיו ותמותו בלבד אממר שם אחאא בריה קרע באפיה אידכר דמיושב קרע אשי לאמימר קריעה דמעומד מנל דכתיב

[illegible]

הוא כלומר (א) שאתה שואל על אבי
ד: א"ל. ר' חייא ואמר אחותי קיימת
דין לא השמך עלי וממילא הבין.
משיבו על מי שאינו שואל כדי שיבין
מן הכלל וקשה בעיני לומר שרש
יציא דבר שרש מפיו: חלוץ מנעלי.

להתחבל על אחי ואחיותי: וכולך
כלי אחרי לבים המרחץ. ללמד
הלכה (כ) נחמין שאין שמועה רחוקה
לאחר שלשים נהגת אלא יום אחד
ומקצת היום ככולו: למוצאי הרגל
נעשים רחוקה. דהוי שלשים יום:

אֵינִי נִכְסֵם בְּכֵן אֶלֶּם יוֹם אֶחָד. אֲנִי שָׁמַע עֲדֵין הִימָה קִרְוָה עוֹלָה הַרְגֵל לְהַשְׁלִים שְׁלִשִׁים דְּהִי שְׁמוּעָה רְחוּקָה: אֵינוֹ קוֹרֵעַ. עֲכָשׁוּ דְּהִי יוֹם אֶחָד לְשְׁמוּעָה רְחוּקָה: הֵייוֹ דְּלִיכָא אֲבִילוֹת שְׁבַע. כְּלוּמַר מִשּׁוֹם דְּלִיכָא שְׁבַע אֵינוֹ קוֹרֵעַ: קוֹרֵעַ

והולך: אחר שבעה חשי"ג דליכא
 שבעה: אבל מחאבל עינין. על
 איוון קרובים: אחיו מאמו. שלא
 מאביו דקרא משמע מאביו שלא
 מאמו: אפומו נאשאר בין מאביו בין
 מאמו. דבקרא לא חשבתן אלא
 אבומה: על שניין שכן. אבי
 אביו ועל בן בנו ועל בן בתו ועל בן
 אמו: כל אבומה עליו מחאבל

עמו. כלומר מתחבֵּל עם אֲבִיו כשהוא מתחבֵּל על אֵב שֶׁלֹּו נמצא זה מתחבֵּל על אֲבִי אֲבִיו וכן כל שמתחבֵּל עליו כגון שמתחבֵּל על בֶּנוֹ מתחבֵּל עמו כלומר מתחבֵּל עם בֶּנוֹ כשהוא מתחבֵּל (א) פִּי' על בֶּן שֶׁלֹּו ונמצא זה מתחבֵּל

על כן צו: **יִינּוּ סַנָּה קַחָה**. שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן: **עֲמוּ צְבִיט**. דַּחְנָה קַחָה רַבִּי שִׁמְעֵי אֲבִיזוּ לוֹ (בָּב) צִיב עֲמוּ צְבִיט יְיֹושָׁב עֲמוּ וְחֹכְמִים צְבוּ עֲמוּ צְבִיט: **כִּי הֵאָר**. עֵינִן דַּלֵּל רַב לִרִי חֵאִיל וכו': **דַּחְנָה** קַחָה סַנָּה סַנָּה אֲבִיזָה דַּחְנָה נִמִּי לֵאל שְׁמַחְתָּהּ עֲלֵיו כְּגוֹן אֲשֶׁמוּ מַחְאָל עֲמוּ צְפִינוּ: **יְיֹוִשָׁבֵי**. סְעוּדוֹת דַּלָּב: **קִשְׁיִן** **סַדְדִי**. דַּחְכָּא קַחְמִי מַנְעַת לוֹ מַטְמוּ וְהִכָּה קַחְמִי כּוֹפֶה מַטְמוּ: **צִבָּר** **קְרוֹבִי אֲשֶׁמוּ**. מַנְעַת לוֹ מַטְמוּ: **אֶסָּא צְבִיט**. הִדֵּר אֲמִמֵּר קַרַע דַּבְּשִׁיה דְּצִבִּיה: **קָס קַרַע**. פַּעַם שְׁלִישִׁית: **אֲדִינִי**

ה' אמר ליה צודנייתא בעית
מותו דרנניא? מי שמת חמו
כוחלת ולהיות פוקסת אלא
מת חמיה או חמותה אינה
מסתה ונוהגת עמו אבליות
אי לכון את אשתו להיות
את הכוס ומצעת לו מטה
לאו שמע מינה כאן בחמו
נמי הכי לא אמרו לכבוד
ליה בר בריה קרע עילויה
קם קרע מעומד אמר ליה רב
יוקם איוב ויקרע את מעילו
אלא

א שמועה רחוקה ואינו נוהג אלא יום אחד בלבד, הוסיפו עליהן, אחיו ואחותו בתולה מאמר ואחותו אמרים כל שמתאכל עליו מתאכל עליהן, ויקיימא נותן שמתו ואשתך מתאכלת עליהן, באפה, כלומר וחתיה, וכדומא, מי שמת חמיו און חמותו, כופה מתאכל ולא אתן עליה. חני כל שמתאכלין עליו נם קרע מעומד. אמר לה רב אשי, ומנא לך דבעינן

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלִיל מוֹ: (ב) וְלַעֲלִיל מוֹ:
 פְּתָמִים ד. וְשִׁינִי ג. (ג) וְשִׁמְחֻת
 שִׁינִי ד. (ד) כְּמוֹת ד. (ה) גִּיז
 שֶׁסֶּס, (ו) גִּיז שֶׁסֶּס, (ז) וְעִי
 וְשִׁמְחֻת פְּתָמִים דִּרְרִין פ. דִּי
 אֲחִירָא וְכִי מִה שְׁהִימֻר פְּתָמִי
 דִּהִכָּא כְּתִיבָה.

תורה אור השלם

1. הקם איזב היקרע את
מעלו היגו את ראשו
חיפל ארצה וישתחו:
איזב א כ

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ח"ל אומא
 כ' כלומר עד שאומא שואל:
 (ב) ד"ה והו"ך כ' ללמד
 הלכה לתלמידים נמשין:
 (ג) ד"ה כל שמתאכל וכו'
 ששהיה מתאכל על בן שט'
 ותיבת פ' נחחק:

גליון הש"ס

במ' והולך אחרי בל' עין
לקמן דף כד ע"כ תוספות
ד"ה אלף קרוביו: שם מי
שואל לו הולך, עין לקמן
דף כד ע"כ תוספות ד"ה וכל
קרע ובתוספות ד"ה כי
תניא:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] גם' הוסיפו עליהן אחיו
ואחיותו הבחולה מחמת
ואחיותו נשואה ב'. נ"ב
ע"ן ריטב"א:

מוסף דע"י

[illegible]

(א) דברי רבינו זכאן הובא כר"ף בלאו בשם איבא מ"ד יע"ר היטב מש"כ על דברי רבינו זכא.